

Clara Bensenová

Nalehko

Minimalistický příběh o lásce a putování
Nejšilnější rande z internetové seznamky
Dva lidé, tři týdny, osm zemí
a žádná zavazadla

Clara Bensen
NALEHKO

Clara Bensen

NALEHKO

Minimalistický příběh
o lásce a putování

Přeložil Viktor Faktor

Copyright © 2016 by Clara Bensen

Translation © Viktor Faktor, 2016

Czech edition © Metafora, 2016

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-688-0 (pdf)

„Z náš toho chlápka, se kterým vyrážíš?“
Jaime na mě pohlédl zpětným zrcátkem. Oči měl ukryté za tmavými slunečními brýlemi, ale poznala jsem, že si mě dobírá. „Chlápek“, se kterým jsem se chystala odjet, byl jeho starý spolubydlící z univerzity Jeff, který seděl přímo vedle něho ve volvu na místě spolujezdce. Projížděli jsme betonovým bludištěm ranní houstonské dopravní špičky na cestě k Mezinárodnímu letišti George Bushe, odkud jsme měli s Jeffem odletět.

„Jaime, *nech toho*,“ ozval se Jeff. Prohlásil to s náznakem úsměvu jako napomínající matka, která se však pokouší skrýt pobavení z dětského přestupku.

„Jen tak se ptám,“ pokračoval Jaime, kterého to nijak neodradilo, „protože jako jeden z mála lidí, kteří měli – nebo budou mít – to ‚potěšení‘ s tebou vycestovat do ciziny, si podle mě zaslouží vědět, do čeho jde.“ Spustil jednu ruku z volantu, jemně dloubl Jeffa loktem do žeber a čekal na odpověď.

Znáš toho chlápka, se kterým vyrážíš?

Nevěděla jsem jak odpovědět, a proto jsem se vyjádřila vyhybavě. „*Měla bych snad o něm něco vědět?*“

„Kolik hodin jste spolu strávili?“ pokračoval v dobírání Jaime. „Vsadím se, že se Jeff ‚zapomněl‘ zmínit o tom, jak si jednou vytrhl z paže hadičku s fyziologickým roztokem

a utekl z jisté pařížské nemocnice, jako by prchal z vězení. Bylo to ráno po svátku dobytí Bastilly. Proběhl chodbou v té krátké papírové košilce. Však víš, té, ze které ti kouká zadek. Ani se nezastavil, aby se oblékl – jen se vyřítíl ze dveří, aby chytil první let z Francie.“

„Jaime, *přestaň!*“ vykřikl Jeff s hraným zděšením. „To bylo před dvaceti lety. Tenkrát jsme na tom byli jinak.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ odvětil Jaime a pokrčil rameny.

„Řekněme, že v následujících třech týdnech si pořádně proberu svůj růženec.“

Seděla jsem na zadním sedadle a prsty si pohrávala s vyšiváným lemem šatů. Na obzoru, za rozestavěnými pozemky a prázdnými betonovými plochami, jsem viděla řadu titěrných letadel zvedajících se do zamlženého východu slunce. Blížili jsme se k letišti. V několika hodinách mé letadlo, či spíš naše letadlo, bude rolovat po ranveji. Byla to správná otázka: Opravdu znám toho člověka, který bude sedět vedle mě, až se kola odlepí od země?

Ano a ne.

Věděla jsem, že Jeff je profesor přírodních věd a Texasan šesté generace s divokými záblesky v očích. Pamatovala jsem si, že jsem si pomyslela *Aha, to jste vy*, když jsem ho spatřila poprvé. Bylo to, jako kdybych narazila na starého kamaráda. Věděla jsem rovněž, že náš vztah eskaloval po pouhé jedné tequile a podobal se jízdě na nějaké pouťové atrakci. Věděla jsem, že má rád čokoládu s krystalky mořské soli. Věděla jsem, že byl šest let ženatý, a teď už dva roky s manželkou nežije. A že má pětiletou dceru se světlehnědýma očima. Věděla jsem, že žije nekonvenčně jako stěhovavý pták a místo na jih létá na zimu na sever. Věděla jsem o něm rovněž, že je výbušný provokatér, ale Tupacova „Dear Mama“ ho rozplakala, a že občas zastaví auto a jemně odnáší ze silnice mrtvé kočky. Pokud něco takového existuje, je to šprýmař s měkkým srdcem.

Ale znám ho opravdu? Tím jsem si nebyla jistá. Jak dobře můžete znát někoho, s kým komunikujete po internetu?

Možná ale na době a okolnostech tolik nezáleželo. Za pár týdnů od našich prvních neuctivých e-mailů, jimiž jsme si domlouvali schůzky a které létaly tam a zpět jako napálené tenisové míčky, se Jeffovi podařilo proniknout mojí zdí tiché, v psaných slovech se odrážející rezervovanosti, což byl vzácný jev. Z láskování na internetu se snadno vyklubala naše první schůzka, z níž se stalo spíš opětovné shledání než začátek.

Byla jsem samotářská spisovatelka z velké rodiny extrémních introvertů. S bratrem a třemi sestrami jsme v době střední školy měli domácí vyučování. Moji rodiče, přísní evangelíci, nás z náboženského přesvědčení drželi doma (představovala jsem si místní střední školu jako brloh plný kondomů a injekčních stříkaček), ale postarali se, aby se nám dostalo dobrého vzdělání a nestali se z nás společensky zaostalé děti v džínových kombinézách, jak se o nich tradičně hovořilo ve škole. V dospělosti jsem nebyla ostýchavá, ale pokud jsem měla na vybranou, pozorovala jsem raději svět z úkrytu za záclonou. Můj šatník byl plný tlumených odstínů vřesově šedé a béžové. Měla jsem víc pokojových rostlin než přátel. Jestliže jsem byla citlivý, introspektivní *jin*, byl Jeff vášnivý, neklidný *jang*. Nikdy v životě nepotkal nikoho, kdo by mu připadal cizí. Byl šílený vědec, který rád vytvářel podívanou pro dav. Na každý neutrální svetr v mém šatníku měl Jeff zářivě oranžové kalhoty a třpytivé ponožky (když pral, nemusel si dělat starosti s výběráním bílého prádla, protože žádné neměl). Výraz „decentní“ nebyl v jeho slovníku, zatímco mému dominovala „střídmost“. Po několika týdnech našeho rodičího se milostného vztahu jsme si udělali test osobnosti, který potvrdil mé podezření, že jsme diametrálně odlišní: on je průbojný alfa typ, který do-

káže okouzlit i vrata, aby vypadla z pantů, zatímco já jsem tichý snílek, který se za každou cenu vyhýbá konfliktům.

Přesto jsme naši rozdílnost obdivovali. K mé náchylnosti k mlčení a klidu se Jeff choval stejně, jako by se při pečlivém pozorování choval k nějakému mimozemskému druhu.

„Kolik slov jsi dnes pronesla nahlas?“ zeptal se týden poté, co jsme se seznámili. Seděli jsme v potemnělém baru u svých pint piva.

„Před tímhle pivem? Myslím, že jsem si dnes ráno objednala od baristy kávu,“ odpověděla jsem a počítala na prstech. „Takže pět?“

Zavrtěl udiveně hlavou a zapsal si několik antropologických poznámek do notýsku, který neustále nosil v kapse. „A kolik slov ti prošlo *tímhle*?“ S uličnickým úsměvem mi zatukal na hlavu.

„Dost na to, aby sis přál, aby tam byl nějaký vypínač,“ odpověděla jsem tak, jak jsem to vždy po pravdě cítila.

Byli jsme naprosté protiklady, ale to nám nezabránilo, abychom si nedohodli hodinu a minutu, kdy si dáme první schůzku: v 19.52, 5. dubna 2013. Byl to přesný okamžik západu slunce, což jsem si neuvědomila, když mi poslal textovou zprávu s dobou setkání, pár souřadnic a obrázek hliněné hvězdy, nahrubo vsazené do cementového bloku. *Sejdeme se na hvězdě*, napsal. Byla to obyčejná hvězda s pěti cípy z vypálené hlíny, otáčející se okolo jasně modrého čtverce s prasklinou uprostřed. Nicméně její jednoduchost byla klamná. Když jsem vytukala souřadnice, ukázaly, že Jeffova hvězda z vypálené hlíny se nachází přímo před nejhonosnější budovou na celém panoramatu Austinu – před Texaským kapitolou.

— — —

V 19.20 jsem si zkontrolovala nalíčené rty v naději, že vykouzlím svůdný úsměv, a vyšla jsem ze dveří svého jednopokojového bytu. K budově Texas State Capitol z růžové žuly mi to obvykle trvalo pěšky třicet minut, ale onoho večera jsem to zvládla za dvacet. Mé tělo se po chodníku pohybovalo dlouhými, ráznými kroky ve snaze zbavit se nervozity. Nebyla jsem ale rozčilená z obvyklých věcí, ze kterých by si člověk mohl dělat hlavu před schůzkou s nápadníkem z internetu – že se z Jeffa vyklube proplešatělý programátor v jazyce C++, nebo zapřený ženáč s tuctem dětí, nebo pán navlečený v latexu, případně pyšný vlastník modelů Beanie Baby od roku 1993. Byla jsem neklidná, protože jsem měla dojem, že se ke Kapitolu blíží nějaké obrovské meziplanetární těleso, které mě strhne na svou oběžnou dráhu.

Ke hvězdě jsem dorazila dřív než Jeff. Objevil se až ve chvíli, kdy se lampy podél Congress Street probudily k životu.

Pak jsem ho spatřila – kanárkově žluté kalhoty blížící se k přednímu schodišti monolitické kupole, kde jsem čekala. Kráčel přímo k hvězdě a směle mě políbil na tvář. Takhle to začalo – v malém světě, který v sobě zahrnoval vše: kanárkově žluté kalhoty, terakotovou hvězdu, dokonalý oblouk kupole, a především poslední pruhy dubnového slunce.

* * *

Po onom večeru jsme se stali nerozluční, přestože k žádné formální dohodě mezi námi nedošlo. Oba jsme souhlasili, že v této fázi hry je definice našeho milostného vztahu *passé* a zbytečná. Bylo to všechno velmi moderní.

Učil ekologii na Texaské univerzitě v Brownsvillu, pět hodin jízdy na jih k mexické hranici, ale zažádal si o nové učitelské místo v Austinu, a kdykoli to bylo možné, jezdil autem nebo autobusem Greyhound na sever.

O víkendech jsme lehávali v mé posteli a vymýšleli za vlasy přitažené příběhy. Hovořili jsme o tom, jak se naše cesty zkřížily v jiných tělech a dobách. Možná byl kdysi kočkou calico, která předla v mém klíně. Nebo vyloupil můj dostavník na cestě do Flagstaffu. Nebo jsme si hráli ruce nad stejným ohněm za jedné studené noci v mongolské stepi. Třeba jsme jednoho dne letěli kosmickou lodí přes vesmírný předěl, jako je v písni starého lupiče.

Tak dobře, Amore, webové stránky, na kterých jsme se seznámili, měly algoritmus černé skříňky, která zjevně podporovala naši chemii v tomto životě. Naším online profilům bylo přiděleno štědrých 99 % kompatibility (přestože jsem věděla jen to, že metrika vznikla v kotli okvětních lístků růže a loken vlasů cherubína). Ať už to bylo jakkoli, to číslo mi dodalo větší sebedůvěru, když jsme po pouhých čtyřech týdnech zjistili, že sedíme u mého kuchyňského stolu v ranních nedbalkách, pozorně hledíme na monitor mého laptopu a jsme jen jedno kliknutí od rezervace dvou jednosměrných letenek do Istanbulu a dvou zpátečních letenek z Londýna.

Ta cesta byla jeho nápad. Měl už v plánu zaletět při svém každoročním výletu z Istanbulu do Londýna, ale v průběhu minulého týdne se jeho „Poletím do Istanbulu“ změnilo v „Poletíme do Istanbulu“. Takhle to skončilo, když jsme se hrbili nad mým stolem, abychom nakonec klikli na rámeček „koupit“.

„Mohla by to být obrovská chyba,“ prohlásila jsem.

„Odletět s chlapem, se kterým ses nedávno seznámila přes internet? To je to nejhorší, co by se mohlo stát?“ otázal se a položil mi ruku kolem pasu, jako by to byl náš starý zvyk.

Bezstarostně jsme se rozesmáli a on kliknul.

V té době se mi nezdálo nerozumně bezhlavé odcestovat na opačný konec světa po tak krátkém vztahu. Možná riskantní, ale nikoli bezhlavé. Jeff byl jeden z těch vzácných mužů, kteří se jednoduše objevili a zaujali

své místo, jako kdyby to pouto vždy existovalo a on to jen potvrzoval ve své aktuální tělesné formě. Úvodní řeči jsme mohli vypustit a rovnou se vrhnout do dobrodružství.

Na druhou stranu, i kdybychom spolu měli zahynout na nějakém škuneru z 18. století, byly zde praktické detaily, jimiž bylo třeba se zabývat. Potřebovali jsme zjistit, jaká jsou naše současná vtělení od chvíle, kdy jsme opustili dělohy našich matek. Byly zde historky, které bylo třeba si převyprávět, a bezčasí, které bylo nutné zaplnit: rodokmeny a příbuzenstvo, minulí milenci a milenky, stará zranění, dlouho tajené rozmary, zdroj rozeklané jizvy na spodku jeho zad, původ mého křivého úsměvu.

Jedna věc byla zaručená: cesta z nás vypáčí příběhy. Cestování, se vši báječnou dezorientací, s veškerými změnami časových zón, cizími panoramaty a nesrozumitelnými jazyky, opotřebuje lidi až na jejich syrové, špinavé (někdy opilé, někdy nemocné) spodní vrstvy. Jestliže na Jeffa číhala v jeho minulosti eskapáda z pařížské nemocnice (a bůhví, co ještě), měla jsem svoji vlastní truhlu tajemství, která jen čekala, až se dostanou ven. Jaime by se měl zeptat Jeffa, jak dobře zná on *mě*.

* * *

„Mám za sebou jednu menší duševní krizi,“ přiznala jsem záhy v milostné korespondenci s Jeffem. Byla to jen opatrná zmínka, zasunutá do toku bezostyšného flirtování. Nevadí mi to, odepsal, přestože jsem nepřišla s jemnějšími detaily – o tom, jak jsem po promoci spadla do králičí nory a jak jsem z ní teprve poměrně nedávno zase vylezla. Když jsme si zarezervovali letenky, neprozradila jsem mu, že výlet do Istanbulu bude první větší cesta, na kterou se po letech cítím. Zamlčela jsem mu sladký zázrak, že po dlouhé době opustím nejen zemi, ale i omezený prostor svého pokoje. Neměl ani tušení, jak hladovím po životě poté, co jsem se dostala z dva a půl roku trvajících duševního zhroucení.

Nevěděl, že dosud sleduju realitu svého zotavování, které jsem neočekávala, a že výlet do Istanbulu bude součástí mnohem většího ryzího, ničím neomezeného hladu: *Nemáš co ztratit, jeď, pusť se do světa, přijímej rizika, vrať na vyhublou kostru trochu masa.*

Pouze takto vyhládlá žena by souhlasila s oním typem letního výletu, který Jeff nenuceně popsal ve svém třetím milostném e-mailu (dlouho předtím, než znal moje příjmení nebo věděl, jestli skutečně vypadám jako vážná dívka s trochu křivou pusou na mé profilové fotce). Jeff nejezdí na normální letní dovolenou. Žádné balíčky do resortů nebo cabany se střechami z palmového listí. Létal z jedné země do druhé bez zamluvených hotelů, bez rezervací a itinerářů cest mezi letištěm A a letištěm B. V mých očích byl už noční let dost velké dobrodružství, ale pro Jeffa to byl jen začátek. Obvykle nastupoval do letadla bez zavazadel, jen s platební kartou, nabíječkou na iPhone a pasem, zastrčeným do zadní kapsy. To, co se dělo pak, si každý už může domýšlet.

Potulovat se po světě nalahko, bez kufrů, byl jeden z radikálnějších nápadů, které přistály v OkCupid schránce (společně s nabídkami BDSM sexu a manželství), ale hned jsem ho nezavrhla. Řídila jsem se svojí mantrou po zotavení, kterou jsem převzala z Rilkeho sbírky *Knihá hodin*. „Ať se ti přihodí cokoli,“ napsal. „Krása a hrůza.“

V prvních čtyřech týdnech randění vymykajícího se jakékoli definici jsme s Jeffem podnikali víkendové jízdy za krásou koberců volně rostoucích květin v kopcovité krajině a dlouhé, nesystematické procházky odlehlými údolími Austinu. Na seznamu jsme si zaškrkli i hrůzu, když mě Jeff jednoho sluncem rozpáleného odpoledne požádal, abych se s ním vydala na výlet nalahko. Návrh přišel bez varování, když jsme přecházeli most přes Congress Street. Prohlížela jsem si právě kajaky rozházené po Lady Bird Lake jako cukroví, když náhle prohlásil: „S tou mapou jsem nežertoval. Měla bys jet se mnou.“

Když pronesl tato slova, zastavil se mi dech. Jeff cestoval od roku 1996 a ze sedmdesáti zemí, jejichž razítka zdobila jeho pas, odjel do šedesáti úplně sám. Cenil si své svobody pohybu jako si republikán z Tea Party cenil ústavního práva nosit zbraň. Nechat batohy a kufry doma bylo šokující, ale ještě víc mě šokoval fakt, že mě vůbec požádal, abych jela s ním.

Síla jeho přání mi připomněla scénu z knihy *Láska za časů cholery*, kdy Florentino Ariza sdělí Fermině Daze, že ji bude celý život milovat, a Fermina, plná pochybností, jde za tetou Escolásticou, která jí vášnivě radí: „Řekni mu ano. I kdybys umírala strachy, i kdybys toho měla později litovat, protože ať už uděláš cokoli, budeš po zbytek života litovat, žes ho odmítla.“

Měla jsem spoustu důvodů říci ne – „Vždyť tě pořádně neznám, Jeffe, můj příjem se neustále pohybuje kolem hranice chudoby, ještě jsem se pořádně neuzdravila“ –, a přesto mi z úst vylétla slova, jako by měla vlastní křídla: „Ano, jdu do toho.“ Bylo to instinktivní, fyzické „ano“ – na úrovni kostní dřene, vnitřnostmi řízený úsudek, který předháněl rychlost myšlení. I kdybych toho měla později litovat.

* * *

Jeff hmátl dozadu a položil mi ruku na koleno v okamžiku, kdy Jaime zastavoval před Terminálem D.

„Jsi připravená?“

„Na změnu rozhodnutí není nikdy pozdě,“ ozval se Jaime.

Přikryla jsem svou rukou Jeffovu: „Jaime, vždyť přece víš, že do toho letadla nastoupím.“

„To vím,“ poznamenal s úsměvem. „Ale jestli se Jeff pokusí vniknout do Bastilly, měla bys mi zavolat.“

„Neposlouchej ho,“ utahoval si z něho Jeff. „Zkouší jen dostat tvoje číslo.“

Všichni tři jsme vystoupili a stoupli si před auto, kde rozdíl mezi dvěma starými kamarády byly zřejmější. Jeffova cestovní uniforma sestávala z kalhot rudých jako uvařený humr, lehkého pruhovaného trika a pradědečkova šedivého stetsonu Open Road, pro který se rozhodl až na poslední chvíli. Jaime v tmavomodré kravatě a na míru šitém obleku do kanceláře vypadal formálně. (Jeff povídal, že takhle chodil vždycky a že na střední škole nosil kufrík.) Když se vážně naklonil, aby nás na rozloučenou objal, ucítila jsem kolínskou. „Tak dobře. Dávejte na sebe pozor. Uvidíme se za tři týdny.“

A pak byl pryč a my prošli posuvnými dveřmi do zaplněné odletové haly. Kolem nás procházeli ranní pasažéři s papírovými pohárky s kávou v jedné ruce, zatímco druhou za sebou táhli cestovní tašku na kolečkách. Jediná věc, kterou jsme měli společnou, byl kolektivní pohyb *někam jinam* – do některého ze vzdálených měst zářících příslibem na odletové tabuli. Zamířili jsme k příslušné přepážce, od které na nás zvoucím gestem mávla obsluha s nacvičeným úsměvem. Byla to upravená žena s dokonalým drdolem a tmavomodrým šátkem úhledně uvázaným kolem krku.

„Nějaká zavazadla ke kontrole k dnešnímu letu do Istanbulu?“ prohodila, když zkoumala naše pasy.

„Nic takového,“ odpověděl věcně Jeff. „Jsme bez zavazadel.“

Přestala se dívat do počítače. „Vy cestujete bez kufrů?“

„Ano, bez kufrů,“ potvrdil nakloněný přes laminátovou přepážku, jako by jí sděloval nějaký pikantní drb. „Letíme nalahko.“ Jeff pyšně ukázal na mě, ukázkou A: žádný kufr u nohou, žádná taška na zip, žádný batoh, žádná srolovaná karimatka připnutá k batohu. Jen malá kožená kabelka s pasem a několika toaletními potřebami.

Žena za přepážkou pochybovačně zvedla obočí na mě, jakožto na osobu, která na sobě nemá kalhoty v barvě uvařeného humra, jako kdyby se chtěla otázat:

Myslí to vážně?

„Ujišťuji vás, že mluvím pravdu,“ prohlásila jsem. „To je všechno, co na jedenadvacet dní máme.“

„Proboha!“ Byla stejně vyděšená, jako kdybych se jí svěřila, že o víkendech tančím u tyče nahoře bez. „Jste si tím jistá?“

Ne, vůbec si tím nejsem jistá. Pokud jde o tento výlet, mohla jsem věci, kterými jsem si byla jistá, spočítat na prstech jedné ruky: byla jsem si jistá sedadlem 32A v letadle do Turecka a jistotu jsem měla rovněž ohledně toho, že mám všeho až nad hlavu.

Když stojíte na letišti bez zavazadel, je to jako sen, ve kterém jdete na nějaký večírek a zjistíte, že jste jediná, kdo je tam docela bez šatů. Cítila jsem se jako nahá. Nezakotvená. Ve stavu beztlíže. *Nemám nic. Nemáme nic.* Má hlava byla lehká nicotou. Bez zavazadla, které by mě táhlo dolů, jsem cítila nebezpečné riziko, že vzlétnu nad Terminál D – jako veselá Mary Poppinsová (ovšem bez kouzelné brašny). A co je to vůbec zavazadlo? Jen předmět, schránka na jiné předměty, která drží pohromadě pomocí zipů, vláken a stehů. Je to jen prostředek k přenášení věcí, a přesto jsem se bez něj cítila dezorientovaná, postižená příznakem úzkosti. Měla jsem nepřekonatelné nutkání natáhnout paže a naplnit prázdný prostor něčím – čímkoli, co má nějakou váhu a objem. Polštářem vycpaným husím peřím. Pytlem červených brambor. Za pětadvacet let své existence jsem nikdy nebyla alespoň bez několika věcí. Bez něčeho, co jsem mohla uchopit a prohlásit to za vlastní. Vyjít ze dveří s prázdnýma rukama mi bylo naprosto cizí.

Ve dnech před naším odletem jsem se pokoušela kompenzovat nicotu shromažďováním dokonalé cestovní výbavy – jako by správná kombinace látek vstřebávajících vůni, kalhot s mnoha kapsami a sandálů Teva dokázala odvrátit nepříjemný fakt, že stejné šatstvo budu nosit nepřetržitě celých jedenadvacet dní. Ale jako všechno

ostatní v našich posledních čtyřech týdnech skončilo i toto něčím naprosto neočekávaným: nádhernými lahově zelenými bavlněnými šaty s delikátně vyšívaným lemem, minimalizujícími zadek, které mi sahaly těsně nad kolena. Byly jasné, slušivé a dobře ušité – fakt, že byly naprosto nepraktické, pomímám. Nicméně právě nedostatek praktičnosti je činil tak atraktivními. Mám-li chodit po zemi s prázdnýma rukama, proč nepřidat neočekávanou špetku elegance?

Poslední večer ve Spojených státech jsme strávili v Jaimeho předměstském domě v Houstonu. Jeff trval na tom, že si máme nastavit budíka na nemožnou hodinu, abychom měli čas na zanesení všech položek, které si s sebou bereme, do cestovního deníku. Byl posedlý dokumentováním a neustále fotografoval scény ze svého každodenního života – všední rozhovory v autě, anglické vdolečky k snídani, polehávání v parku. Bez ohledu na obsah nábožně stahoval filmy na harddisk, aniž by si je pak pustil.

Ještě nevyšlo slunce, a už jsem ho našla v kuchyni, kde pečlivě rozkládal obsah mé peněženky na dřevěnou desku Jaimeho kuchyňského ostrůvku, kterou proměnil ve vektorovou mřížku. Ne levé straně byla v dokonale pravoúhlých řadách vyrovnaná jeho cestovní výbava: třeshňově červené kalhoty, kovbojský stetson, jedna souprava spodního prádla, jedny ponožky, pruhované bavlněné tričko, iPhone, špunty do uší, nabíječka, půlka zubního kartáčku, půlka mapy východní Evropy, zápisník, propiska, nějaká hotovost, jedna platební karta a pas. To všechno se mu vejde do kapes.

Vpravo byly moje věci, také všechny složené a dokonale srovnané: jedny zelené šaty, troje kalhotky (extravagantní luxus), černá podprsenka, tyčinka levandulového deodorantu, celý kartáček na zuby, krabička s rovnátky, která nosím už od šestnácti let, pouzdro s kontaktními čoč-

kami, náhradní brýle, dva tampony, iPhone, iPad Mini, zápisník, pero, pas, maličká černá kabelka přes rameno (kvůli nedostatku kapes), stoh kovbojských magnetů na rozdávání jako suvenýrů z Texasu a červená pomáda na rty.

„Dobré ráno. Je na čase svléknout se donaha,“ vyhlásil Jeff.

„Přála bych si, aby to byla pobídka k nemravnému kuchyňskému sexu, ale takhle jsi to nemyslel, že ne?“ prohodila jsem a nalila si šálek kávy.

Jasně že nemyslel. Jde o závěrečný krok dokumentačního procesu, informoval mě Jeff. Nácvik balení na čas – nazí a na kameru. „Co když sem přijde Jaime?“ namítla jsem.

Jeff mě ujistil, že ještě spí. A navíc to uděláme rychle. *Tak dobře.* Celý výlet byl cvičením v nahaté zranitelnosti. Můj župan sklouzl na kuchyňské keramické dlaždice právě v okamžiku, kdy oknem nad dřezem začaly prosvítat ranní sluneční paprsky. Stála jsem úplně nahá v Jaimeho kuchyni, z klimatizace na mě šel chlad a naskočila mi husí kůže. Jeff uchopil jednou rukou kameru a druhou stopky. Mávl na mě, abych začala. Protáhla jsem paže rukávy šatů a ucítila vůni bavlny – vůni, kterou brzy překryje pach potu a piva. Trvalo mi osm minut, než jsem zapnula řadu devíti zelených knoflíků, pečlivě vložila do kabelky všechny předměty a vklouzla do lehkých kožených sandálů. Osm minut na výlet na opačný konec světa.

„To nebylo špatné,“ kývl pochvalně Jeff, na kterého můj výkon zjevně učinil dojem.

Jemu všechno trvalo jen dvě minuty a jedenatřicet vteřin, a to hlavně proto, že na sebe naházal šatstvo asi tak, jako kdyby se na příjezdové cestě právě objevilo auto otce jeho přítelkyně. Jakmile v kuchyni nezbylo vůbec nic, vyběhl z ní, prošel chodbou a před Jaimeho venkovními dveřmi výskal radostí jako jeden z renegátů Lost Boys. Jeho kalhoty měly tak živou barvu, že když si lehl na pės-

těný trávník, zaregistrovaly satelity Google Earth severně od Mexického zálivu malé jasně červené V.

Byla bych ráda věděla, zda ještě budu mít ráda muže v takových kalhotách, až se budeme na Heathrow hlásit ke zpátečnímu letu. Dva lidé pohybující se lehce a nezatížení řadou nepředvídatelných událostí byli jako z nějakého zenového haiku, ale kombinace pásmové nemoci, front u celního odbavení a špínou ztuhlého spodního prádla připomínala nemilosrdně rychlý sled schůzek – naše slučitelnost (nebo její nedostatek) se brzy ukáže. A v jistém smyslu na konci nezáleží: vracela jsem se do světa v lahvově zelených šatech, vyhládlá po kráse a strachu. Jeff se vrátil na verandu a s kávovým dechem mě políbil na tvář. „Neměli bychom už vzbudit Jaimeho?“

„Ano,“ přisvědčila jsem a nadechla se vlhkého ranního vzduchu. „Je čas vyrazit.“

Mám mizerný orientační smysl. Tento nedostatek nesouvisí s nedostatkem pozornosti k okolí, ale je spíš záležitostí mého vnitřního kompasu, který je víc spojený s poezií než s praktickými záležitostmi. Řídím se přírodovědcem Johnem Muirem, který napsal: „Dokud budu žít, uslyším zpěv vodopádů, ptáků a větru. Děláním tlumočnicka skalám, učím se jazyku záplav, bouří a lavin. Vím přesně, kde si včely staví úl v trávníku, a jdu přímo k místu, kde roste ve voňavých polosuchých trsech divoký rozmarýn. Neumím však nikomu vysvětlit cestu k nejbližší benzinové pumpě, a to hlavně proto, že jsem se nikdy neunavoval učením se základním světovým stranám.“ Když jsme jednou jeli s Jeffem po I-35 z Austinu do San Antonia, ukázala jsem se zbožnou úctou na vzdálená zářící světla. „Nevypadá centrum San Antonia za tmy jako nějaká galaxie?“

„To je cementárna, lásko,“ odvětil s úsměvem. „Od San Antonia jsme padesát mil na sever.“

Přesto, i když odsunu stranou romantickou éru navigačních metod, dokážu obvykle poskytnout správnou odpověď na otázku, na kterém kontinentě stojím, což ale nebyl ten případ, když jsme si s Jeffem protahovali zdřevěnělé nohy v příletové hale Atatürkova letiště.

Istanbul je jediné město na světě, které se rozkládá